

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/62/UE

z dnia 15 maja 2014 r.

w sprawie prawnokarnych środków ochrony euro i innych walut przed fałszowaniem, zastępująca decyzję ramową Rady 2000/383/WSiSW

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 83 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Euro, jako wspólna waluta, którą posługują się państwa członkowskie strefy euro, stało się ważnym czynnikiem w gospodarce Unii i życiu codziennym jej obywateli. Od wprowadzenia euro w 2002 r. było ono jednak stale fałszowane przez zorganizowane grupy przestępcze, a straty wynikające z fałszowania euro wyniosły co najmniej 500 mln EUR. W interesie całej Unii leży przeciwdziałanie wszelkim działaniom wiążącym się z fałszowaniem euro, które mogłyby zagrozić jego wiarygodności, oraz ściganie takich działań.
- (2) Fałszowanie pieniędzy ma znaczny niekorzystny wpływ na społeczeństwo. Obywatele i podmioty gospodarcze, którzy nie otrzymują zwrotu wartości sfałszowanych pieniędzy, ponoszą szkodę, nawet gdy przyjęli je w dobrej wierze. Może to wywoływać obawy konsumentów co do wystarczającego zabezpieczenia gotówki oraz lęk przed otrzymaniem fałszywych banknotów i monet. Jest zatem szczególnie istotne, aby zagwarantować zaufanie i pewność obywateli, przedsiębiorstw i instytucji finansowych co do autentyczności banknotów i monet we wszystkich państwach członkowskich, a także w państwach trzecich.
- (3) Zasadnicze znaczenie ma zapewnienie we wszystkich państwach członkowskich skutecznych i efektywnych środków prawnokarnych chroniących w odpowiedni sposób euro i inne waluty, których obieg jest prawnie dopuszczony.
- (4) Rozporządzenie Rady (WE) nr 974/98 ⁽⁴⁾ zobowiązuje państwa członkowskie, których walutą jest euro, do zapewnienia odpowiednich kar za podrabianie i fałszowanie banknotów i monet euro.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 25.6.2013, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. C 271 z 19.9.2013, s. 42.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 maja 2014 r.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro (Dz.U. L 139 z 11.5.1998, s. 1).

- (5) Rozporządzenia Rady (WE) nr 1338/2001 ⁽¹⁾ i (WE) nr 1339/2001 ⁽²⁾ określają środki niezbędne do ochrony euro przed fałszowaniem, w szczególności środki dotyczące wycofywania fałszywych banknotów i monet euro z obiegu.
- (6) Konwencja międzynarodowa o zwalczaniu fałszowania pieniędzy podpisana w Genewie w dniu 20 kwietnia 1929 r. i protokół do niej (zwana dalej „Konwencją genewską”) ⁽³⁾ określa zasady skutecznego zapobiegania przestępstwom fałszowania pieniędzy, ścigania takich przestępstw i ich karania. W szczególności ma na celu zapewnienie możliwości nakładania surowych sankcji karnych i innych kar za przestępstwa fałszowania pieniędzy. Wszystkie umawiające się strony Konwencji genewskiej muszą stosować zasadę niedyskryminacji walut innych niż ich waluta krajowa.
- (7) Niniejsza dyrektywa uzupełnia postanowienia Konwencji genewskiej oraz ułatwia jej stosowanie przez państwa członkowskie. W tym celu ważne jest, by państwa członkowskie były stronami Konwencji genewskiej.
- (8) Niniejsza dyrektywa stanowi rozwinięcie i aktualizację decyzji ramowej Rady 2000/383/WSiSW ⁽⁴⁾. Uzupełnia ona tę decyzję ramową przepisami dotyczącymi wysokości kary, narzędzi dochodzeniowych oraz analizy, identyfikacji i wykrywania sfałszowanych banknotów i monet euro w toku postępowania sądowego.
- (9) Dyrektywa powinna chronić banknoty i monety dopuszczone zgodnie z prawem do obiegu, niezależnie od tego, czy są one wykonane z papieru, metalu czy jakiegokolwiek innego materiału.
- (10) Ochrona euro i innych walut wymaga wspólnej definicji przestępstw związanych z fałszowaniem pieniędzy, jak również wspólnych, skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających kar tak wobec osób fizycznych, jak i prawnych. W celu zapewnienia spójności z Konwencją genewską niniejsza dyrektywa powinna przewidywać karalność tych samych przestępstw, jak w Konwencji genewskiej. Produkcja fałszywych banknotów i monet oraz ich dystrybucja powinny być zatem uznawane za przestępstwo. Odrębnie karane powinny być istotne przygotowania do popełnienia tych przestępstw, na przykład produkcja narzędzi i składników służących do fałszowania. Wspólnym celem takiego zdefiniowania przestępstw powinno być odstraszenie od jakiegokolwiek posługiwania się fałszywymi banknotami i monetami, narzędziami oraz innymi środkami służącymi do fałszowania pieniędzy.
- (11) Bezprawne wykorzystanie legalnych urządzeń lub materiałów zatwierdzonych drukarni lub mennic do produkcji niezatwierdzonych banknotów i monet do celów niezgodnych z prawem powinno być również uznawane za przestępstwo. Takie bezprawne wykorzystanie obejmuje sytuację, gdy krajowy bank centralny lub mennica lub inny zatwierdzony podmiot produkuje banknoty lub monety, przekraczając limit zatwierdzony przez Europejski Bank Centralny (EBC). Obejmuje to również sytuację, gdy pracownik zatwierdzonej drukarni lub mennicy wykorzystuje jej urządzenia do swoich własnych celów. Takie postępowanie powinno być karalne jako przestępstwo, nawet jeżeli nie przekroczono zatwierdzonych ilości, ponieważ wyprodukowane banknoty i monety z chwilą wprowadzenia do obiegu nie byłyby odróżnialne od dopuszczonych pieniędzy.
- (12) Banknoty i monety, których EBC lub krajowe banki centralne i mennice jeszcze formalnie nie wyemitowały, powinny również zostać objęte ochroną na mocy niniejszej dyrektywy. Zatem na przykład monety euro mające nowe strony narodowe lub nowe serie banknotów euro powinny być chronione, zanim zostaną oficjalnie wprowadzone do obiegu.
- (13) W stosownych przypadkach karalne powinno być również podżeganie do popełnienia głównych przestępstw w zakresie fałszowania pieniędzy — w tym takich jak bezprawne wykorzystywanie legalnych urządzeń lub materiałów oraz fałszowanie banknotów i monet jeszcze niewyemitowanych, ale przeznaczonych do wprowadzenia do obiegu — oraz pomocnictwo w popełnieniu takich przestępstw i usiłowanie ich popełnienia. Niniejsza dyrektywa nie wymaga, by państwa członkowskie wprowadziły karalność usiłowania popełnienia przestępstwa związanego z narzędziem lub składnikiem, które służy do fałszowania.
- (14) Do znamion czynów zabronionych określonych w niniejszej dyrektywie powinno należeć działanie umyślne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 6).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1339/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. rozszerzające działanie rozporządzenia (WE) nr 1338/2001 ustanawiającego środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem na państwa członkowskie, które nie przyjęły euro jako swojej jednej waluty (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 11).

⁽³⁾ Zbiór Traktatów Ligi Narodów z 1931 r., nr 2623, s. 372.

⁽⁴⁾ Decyzja ramowa Rady 2000/383/WSiSW z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie zwiększenia ochrony poprzez sankcje karne i inne sankcje za fałszowanie w związku z wprowadzeniem euro (Dz.U. L 140 z 14.6.2000, s. 1).

- (15) Fałszowanie pieniędzy jest przestępstwem zazwyczaj podlegającym surowym karom w państwach członkowskich. Wynika to z poważnego charakteru tego przestępstwa i jego wpływu na obywateli i przedsiębiorstwa, a także z potrzeby zapewnienia zaufania obywateli i przedsiębiorstw co do autentyczności euro i innych walut. Jest to szczególnie istotne w przypadku euro, które jest wspólną walutą dla ponad 330 mln ludzi w strefie euro i drugą co do znaczenia walutą międzynarodową.
- (16) Państwa członkowskie powinny wprowadzić sankcje karne w prawie krajowym zgodnie z przepisami prawa Unii dotyczącymi zwalczania fałszowania pieniędzy. Kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające oraz powinny obejmować karę pozbawienia wolności. Minimalny poziom maksymalnej wysokości kary pozbawienia wolności przewidziany w niniejszej dyrektywie za przestępstwa w niej określone powinno się stosować przynajmniej w przypadku najpoważniejszych form tych przestępstw.
- (17) Wysokość kar powinna być skuteczna i odstrasżająca oraz powinna być proporcjonalna do przestępstwa. Umyślne przekazywanie do dalszego obiegu fałszywych pieniędzy otrzymanych w dobrej wierze, mogłoby być obłożone innego rodzaju sankcjami karnymi — w tym grzywnami — w prawie krajowym państw członkowskich, jednak takie przepisy krajowe powinny przewidywać karę pozbawienia wolności jako karę maksymalną. Kara pozbawienia wolności wobec osób fizycznych będzie służyć jako silny środek odstrasżający potencjalnych przestępców, wywołujący skutki w całej Unii.
- (18) Ponieważ niniejsza dyrektywa określa normy minimalne, państwa członkowskie mogą według własnego uznania przyjąć lub utrzymać bardziej rygorystyczne przepisy dotyczące przestępstw fałszowania pieniędzy.
- (19) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów i zasad ogólnych krajowego prawa karnego dotyczących stosowania i wykonywania wyroków przy uwzględnieniu szczególnych okoliczności każdej indywidualnej sprawy.
- (20) Zważywszy, że działania osób prawnych mogą również naruszać pewność co do autentyczności banknotów i monet lub jej zagrażać, osoby prawne powinny odpowiadać za przestępstwa popełnione w ich imieniu.
- (21) Aby zapewnić powodzenie dochodzeń dotyczących przestępstw fałszowania pieniędzy oraz ścigania takich przestępstw, osoby odpowiedzialne za prowadzenie dochodzeń dotyczących takich przestępstw lub za ich ściganie powinny mieć możliwość wykorzystywania skutecznych środków dochodzeniowych, takich jak środki stosowane do zwalczania przestępczości zorganizowanej i innych ciężkich przestępstw. W stosownych przypadkach takie środki mogłyby obejmować na przykład podsłuch i kontrolę korespondencji, niejawną obserwację, w tym nadzór elektroniczny, monitorowanie rachunków bankowych oraz innego rodzaju dochodzenia finansowe. Z uwagi między innymi na zasadę proporcjonalności wykorzystywanie takich narzędzi zgodnie z prawem krajowym powinno być współmierne do charakteru i wagi przestępstwa będącego przedmiotem dochodzenia. Należy przestrzegać prawa do ochrony danych osobowych.
- (22) Państwa członkowskie powinny ustanowić swoją jurysdykcję w sposób zgodny z Konwencją genewską i przepisami dotyczącymi jurysdykcji w innych aktach prawnych Unii z zakresu prawa karnego, to jest w przypadku przestępstw popełnionych na ich terytorium i przestępstw popełnionych przez ich obywateli, biorąc pod uwagę, że zwykle w sprawach przestępstw najskuteczniejszy jest wymiar sprawiedliwości państwa, w którym zostały one popełnione.
- (23) Istotna rola, jaką euro odgrywa w gospodarce i społeczeństwie Unii, jak również szczególne zagrożenie, na jakie narażone jest euro jako waluta o światowym znaczeniu, o czym świadczy istnienie dużej liczby drukarni w państwach trzecich, wymaga wprowadzenia dodatkowego środka jego ochrony. W związku z tym jurysdykcja powinna być ustanowiona w odniesieniu do przestępstw związanych z euro popełnionych poza terytorium danego państwa członkowskiego, jeżeli albo sprawca przebywa na terytorium państwa członkowskiego i nie został poddany ekstradycji, albo fałszywe banknoty lub monety euro związane z tym przestępstwem zostały wykryte w tym państwie członkowskim.

Z uwagi na obiektywnie odmienną sytuację państw członkowskich, których walutą jest euro, obowiązek ustanowienia tego rodzaju jurysdykcji odnosi się jedynie do tych państw członkowskich. W celu ścigania przestępstw określonych w art. 3 ust. 1 lit. a), w art. 3 ust. 2 i 3, gdy odnoszą się one do art. 3 ust. 1 lit. a), jak również w celu ścigania podżegania do popełnienia tych przestępstw, pomocnictwa w ich popełnieniu oraz usiłowania ich popełnienia, jurysdykcja nie powinna być zależna od tego, czy dane czyny stanowią przestępstwa w miejscu ich popełnienia. Sprawując tego rodzaju jurysdykcję, państwa członkowskie powinny brać pod uwagę, czy danymi przestępstwami zajmuje się wymiar sprawiedliwości państwa, w którym zostały one popełnione, oraz przestrzegać zasady proporcjonalności, zwłaszcza w odniesieniu do wyroków skazujących wydanych w państwie trzecim za ten sam czyn.

- (24) Analiza i identyfikacja fałszywych banknotów i monet euro jest scentralizowana, odpowiednio, w Krajowych Centrach Analiz i w Krajowych Centrach Analiz Monet, które wyznaczono lub utworzono zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1338/2001. Analiza, identyfikacja i wykrywanie fałszywych banknotów i monet euro powinny być również możliwe w toku postępowania sądowego, aby przyspieszyć wykrycie źródła produkcji fałszyfikatów, których dotyczy dane postępowanie karne, oraz aby przeciwdziałać dalszemu obiegowi takich fałszyfikatów, przy przestrzeganiu zasady rzetelnego i skutecznego procesu sądowego. Przyczyniłoby się to do skutecznego zwalczania przestępstw związanych z fałszowaniem pieniędzy, a równocześnie zwiększyłoby liczbę przypadków przekazywania przejętych fałszyfikatów w toku postępowania karnego, z zastrzeżeniem niewielkiej liczby wyjątków, w których należy zapewnić wyłącznie dostęp do fałszyfikatów. Ogólnie rzecz biorąc, właściwe organy powinny zezwalać na fizyczne przekazanie fałszyfikatów do Krajowych Centrów Analiz i Krajowych Centrów Analiz Monet. W pewnych okolicznościach, na przykład gdy jedynie niewielka liczba fałszywych banknotów lub monet stanowi dowód w postępowaniu karnym lub gdy fizyczne przekazanie groziłoby zniszczeniem dowodów, takich jak odciski palców, właściwe organy powinny móc podjąć decyzję o udzieleniu dostępu do banknotów i monet zamiast ich przekazania.
- (25) Istnieje potrzeba gromadzenia porównywalnych danych o przestępstwach określonych w niniejszej dyrektywie. Aby uzyskać pełniejszy obraz problemu fałszerstw w Unii, a tym samym przyczynić się do wypracowania skuteczniejszej reakcji, państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji odpowiednie dane statystyczne dotyczące liczby przestępstw związanych z fałszowaniem banknotów i monet oraz liczby osób ściganych i skazanych.
- (26) W celu dalszej walki z fałszowaniem banknotów i monet euro należy dążyć do zawarcia umów z państwami trzecimi — w szczególności z tymi państwami, które używają euro jako swojej waluty — zgodnie z odpowiednimi procedurami przewidzianymi w Traktacie.
- (27) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z prawem do wolności i bezpieczeństwa, zasadą poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, wolnością wyboru zawodu i prawem do podejmowania pracy, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej, prawem własności, prawem do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, zasadą domniemania niewinności i prawem do obrony, zasadą legalności i proporcjonalności kar do czynów zabronionych pod groźbą kary, jak również zakazem ponownego sądenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary. Niniejsza dyrektywa służy zapewnieniu pełnego poszanowania tych praw oraz zasad i musi być odpowiednio wdrażana.
- (28) Niniejsza dyrektywa ma na celu zmianę przepisów decyzji ramowej 2000/383/WSiSW i rozszerzenie zakresu ich stosowania. Ponieważ wprowadzana jest duża ilość zmian o istotnym znaczeniu, ze względu na przejrzystość ta decyzja ramowa powinna zostać w całości zastąpiona w odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą.
- (29) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ochrona euro i innych walut przed fałszowaniem, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez pojedyncze państwa członkowskie, może natomiast, ze względu na jej rozmiary lub skutki, zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.
- (30) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), Dania nie bierze udziału w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (31) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości załączonego do TUE i TFUE, Irlandia powiadomiła o woli uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy.
- (32) Zgodnie z art. 1, 2 i 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego Protokołu, Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związane ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zakres przedmiotowy

W niniejszej dyrektywie określa się minimalne zasady dotyczące definicji przestępstw i kar w dziedzinie fałszowania euro i innych walut. Wprowadza się również wspólne przepisy mające na celu skuteczniejsze zwalczanie tych przestępstw i sprawniejsze prowadzenie dochodzeń w ich sprawie oraz zapewnienie lepszej współpracy w zakresie zwalczania fałszowania pieniędzy.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- a) „pieniądze” oznaczają banknoty i monety, których obieg został zatwierdzony zgodnie z prawem, w tym banknoty i monety euro, których obieg został zatwierdzony zgodnie z prawem na podstawie rozporządzenia (WE) nr 974/98;
- b) „osoba prawna” oznacza każdy podmiot mający osobowość prawną na mocy właściwego prawa, z wyjątkiem państw lub organów publicznych sprawujących władzę państwową oraz organizacji międzynarodowych.

Artykuł 3

Przestępstwa

1. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, aby następujące czyny, gdy są popełnione umyślnie, podlegały karze jako przestępstwo:
 - a) każde podrobienie lub przerobienie pieniędzy mające na celu oszustwo, niezależnie od zastosowanych środków;
 - b) wprowadzenie do obiegu fałszywych pieniędzy mające na celu oszustwo;
 - c) przywóz, wywóz, transport, przyjmowanie lub uzyskiwanie fałszywych pieniędzy, w celu wprowadzenia ich do obiegu, przy świadomości, że są one fałszywe;
 - d) produkcja, przyjmowanie, uzyskiwanie lub posiadanie w celu oszustwa:
 - (i) narzędzi, przedmiotów, programów komputerowych i danych oraz wszelkich innych środków szczególnie dostosowanych do podrabiania lub przerabiania pieniędzy; lub
 - (ii) zabezpieczeń, takich jak hologramy, znaki wodne lub inne składniki pieniędzy, które służą do ich ochrony przed fałszowaniem.
2. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, aby czyny, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), były karalne również w odniesieniu do banknotów lub monet produkowanych lub wyprodukowanych za pomocą legalnych urządzeń lub materiałów przy naruszeniu przepisów lub warunków, zgodnie z którymi właściwe organy mogą emitować banknoty lub monety.
3. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, aby czyny, o których mowa w ust. 1 i 2, były karalne również w odniesieniu do banknotów i monet, które nie zostały jeszcze wyemitowane, ale mają być wprowadzone do obiegu jako prawny środek płatniczy.

Artykuł 4

Podżeganie, pomocnictwo i usiłowanie

1. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia karalności podżegania do przestępstw, o których mowa w art. 3, lub pomocnictwa w nich.
2. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia karalności usiłowania popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a), b) lub c), art. 3 ust. 2 lub art. 3 ust. 3 w związku z czynami, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a), b) i c).

Artykuł 5

Kary w przypadku osób fizycznych

1. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia karalności czynów, o których mowa w art. 3 i 4, z zastosowaniem skutecznych, proporcjonalnych i odstraszących sankcji karnych.
2. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, aby przestępstwa, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. d), przestępstwa, o których mowa w art. 3 ust. 2, oraz przestępstwa, o których mowa w art. 3 ust. 3 w związku z czynami, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. d), były zagrożone karą, której maksymalna wysokość obejmuje pozbawienie wolności.
3. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, aby przestępstwa, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) oraz w art. 3 ust. 3 w związku z czynami, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a), były zagrożone karą w maksymalnej wysokości co najmniej 8 lat pozbawienia wolności.
4. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, aby przestępstwa, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) i c) oraz w art. 3 ust. 3 w związku z czynami, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) i c), były zagrożone karą w maksymalnej wysokości co najmniej 5 lat pozbawienia wolności.
5. W związku z przestępstwem, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. b), państwa członkowskie mogą określić skuteczne, proporcjonalne i odstraszące sankcje karne, inne niż te, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, obejmujące grzywny i kary pozbawienia wolności, jeżeli fałszywe pieniądze przyjęto, nie wiedząc, że są one fałszywe, lecz przekazano je dalej, wiedząc o tym.

Artykuł 6

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności osób prawnych za przestępstwa, o których mowa w art. 3 i 4, popełnione na ich korzyść przez dowolną osobę działającą indywidualnie lub wchodzącą w skład organu danej osoby prawnej i pełniącą kierowniczą funkcję w tej osobie prawnej na podstawie uprawnienia do:
 - a) reprezentowania osoby prawnej;
 - b) podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej; lub
 - c) sprawowania kontroli w ramach osoby prawnej.
2. Państwa członkowskie zapewniają możliwość pociągnięcia osoby prawnej do odpowiedzialności w przypadku, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, umożliwił popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 3 i 4, na korzyść tej osoby prawnej przez osobę jej podlegającą.
3. Odpowiedzialność osoby prawnej na podstawie ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie wyklucza możliwości wszczęcia postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym, które popełniły przestępstwa, o których mowa w art. 3 i 4, podlegały do popełnienia takich przestępstw lub pomagały w ich popełnieniu.

Artykuł 7

Kary wobec osób prawnych

Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, aby osoba prawna ponosząca odpowiedzialność na podstawie art. 6 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstraszącym karom, które obejmują grzywny wymierzone na podstawie przepisów prawa karnego lub innego rodzaju przepisów oraz mogą obejmować inne kary, takie jak:

- a) pozbawienie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy państwa;
- b) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności gospodarczej;
- c) umieszczenie pod dozorem sądowym;
- d) likwidacja sądowa;
- e) czasowe lub stałe zamknięcie zakładów wykorzystywanych do popełnienia przestępstwa.

Artykuł 8

Jurysdykcja

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje środki niezbędne do ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 i 4, gdy:

- a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub części na jego terytorium; lub
- b) sprawca jest jego obywatelem.

2. Każde państwo członkowskie, którego walutą jest euro, przyjmuje środki niezbędne do sprawowania jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 i 4, popełnionych poza jego terytorium, przynajmniej gdy dotyczą one euro oraz gdy:

- a) sprawca przebywa na terytorium tego państwa członkowskiego i nie jest poddany ekstradycji; lub
- b) fałszywe banknoty lub monety euro związane z przestępstwem wykryto w tym państwie członkowskim.

W celu ścigania przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a), art. 3 ust. 2 i 3, gdy są one związane z art. 3 ust. 1 lit. a), jak również w celu ścigania podżegania do popełnienia tych przestępstw, pomocnictwa w ich popełnieniu oraz usiłowania ich popełnienia, każde państwo członkowskie przyjmuje środki niezbędne do zapewnienia, aby jego jurysdykcja nie była zależna od tego, czy dane czyny stanowią przestępstwo w miejscu ich popełnienia.

Artykuł 9

Narzędzia dochodzeniowe.

Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia osobom, jednostkom lub służbom odpowiedzialnym za prowadzenie dochodzeń dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 3 i 4, lub za ich ściganie, dostępu do skutecznych narzędzi dochodzeniowych, takich jak narzędzia wykorzystywane w sprawach związanych z przestępczością zorganizowaną lub innymi poważnymi przestępstwami.

Artykuł 10

Zobowiązanie do przekazania fałszywych banknotów i monet euro w celu analizy i wykrywania fałszyfikatów

Państwa członkowskie zapewniają, aby w trakcie postępowania karnego niezwłocznie zezwalano na przeprowadzenie przez Krajowe Centrum Analiz i Krajowe Centrum Analiz Monet badania banknotów i monet, co do których istnieje podejrzenie fałszerstwa, na użytek analizowania, identyfikacji i wykrywania dalszych fałszyfikatów. Właściwe organy przekazują niezbędne próbki niezwłocznie, a najpóźniej po wydaniu ostatecznego orzeczenia w postępowaniu karnym.

Artykuł 11

Dane statystyczne

Państwa członkowskie co najmniej co dwa lata przekazują Komisji dane dotyczące liczby przestępstw określonych w art. 3 i 4 oraz liczby osób ściganych i skazanych w związku z przestępstwami określonymi w art. 3 i 4.

Artykuł 12

Sprawozdanie Komisji i przegląd

Do dnia 23 maja 2019 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy. W sprawozdaniu ocenia się, w jakim zakresie państwa członkowskie przyjęły środki niezbędne do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą. W razie konieczności sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy.

*Artykuł 13***Zastąpienie decyzji ramowej 2000/383/WSiSW**

Niniejsza dyrektywa zastępuje decyzję ramową 2000/383/WSiSW w odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji decyzji ramowej 2000/383/WSiSW do prawa krajowego.

W odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą odesłania do decyzji ramowej 2000/383/WSiSW traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 14***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 23 maja 2016 r. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów krajowych, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 15***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 16***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
D. KOURKOULAS
Przewodniczący
